

Marta Kwaśnicka: Jadwiga (4. Siena po raz wtóry)

Polskiemu uchu wystarczy szepnąć: Duccio, żeby słodkość dźwięku zawróciła nam zupełnie w głowie

Polskiemu uchu wystarczy szepnąć: Duccio, żeby słodkość dźwięku zawróciła nam zupełnie w głowie

Wesprzyj nową książkę Marty Kwaśnickiej pt. Jadwiga.

"Jadwiga" to książka szczególna o jedynym polskim władcy, który został wyniesiony na ołtarze - o św. Jadwidze Andegaweńskiej, o jedynym

królu Polski, który był kobietą... Nie jest to jednak książka historyczna, ani biograficzna. Sama autorka o niej pisze, że jest to jej spór z romantyzmem. Dołącz do nas i wspólnie z nami wydaj tą szczególną pozycję - "Jadwigę".

Z okna mojego pokoiku w pensjonacie pani Antonelli widok ograniczał się do ciemnej oficyny, kota na parapecie i świeżo wypranej bielizny, zaskakująco monochromatycznej, zielonej lub niebieskiej. Pod tym względem od czasów Herberta nic się tutaj nie zmieniło.

Przyjechałam do Sieny jak dotąd tylko raz, kilka lat temu i zaledwie na parę dni. Oczywiście, trzeba było w końcu przyjechać, za Herbertem, Herlingiem i innymi, bo przez nich Siena stała się już stałym punktem na mapie polskiej wyobraźni.

Toskańskie miasto to labirynt uliczek, opadających w dół lub pnących się w górę, z katedrą, Duomo, spinającą miasto niczym kłamra z pasiastego krzemienia. Il Campo, główny plac Sieny, jest bladoróżowy, jakby krew wymieszać z mlekiem. Amfiteatralny w kształcie, spływa łagodnie do marmurowego odpływu w kształcie muszli; ten odpływ jest zaś zawiązkiem konchy samego placu. Żeglują w niej turyści, gołębie, obywatele. Wygrzany w słońcu bruk przyjemnie oddaje swoje ciepło, Palazzo Publico zamyka widok, zasłania sobą dolinę i łagodne toskańskie wzgórza. Nad głową wieża, "wysoka, biała na szczycie jak kwiat, tak że wokół niej niebo nabiega błękitną krwią".

No właśnie, Siena, martwy motyl przypięty szpilkami do stronic

polskich notatników. Widziana oczami Herberta była przede wszystkim skarbcem sztuki, „miastem trudnym”, które, jak pisał, „słusznie porównywano do tworów przyrody”. Poeta patrzył na nią „okiem jaskółki i historyka” („Siena”). Esej z “Barbarzyńcy w ogrodzie” jest arcydziełem, kunsztownym katalogiem, pełnym miękkich nazwisk i tajemniczych tytułów. Upajałam się nimi swojego czasu, bo **polskiemu uchu wystarczy szepnąć: Duccio, żeby słodkość dźwięku zawróciła nam zupełnie w głowie**. Po pierwsze – swoim rodowodem, bo słowa tego typu odnoszą nas do samego rdzenia kultury Zachodu, a tam nieustannie chcielibyśmy przebywać. Poza tym polska literatura w swoich najlepszych przejawach jest muzyczna, opiera się na melodii. Stąd owo polskie zamiłowanie do Włoch i tamtejszych nazw, imion i przydomków, stąd tłumy polskich eseistów i poetów, szkolących tam swoje pióra, tak jak kiedyś młodzieńcy i dziewczęta z dobrych domów doskonalili kreskę, smak i wyczucie koloru.

Gustaw Herling-Grudziński pisał później, miał już zatem pod powiekami opisy Herberta. Najsłynniejszy polski neapolitańczyk znał Włochów od podszewki i patrzył bardziej okiem egzystencjalisty niż estety, spostrzegł więc w Sienie charakterystyczną włoską teatralność, którą dosłownie wbudowano w to miasto cegła po cegle, jakby zamiast miasta wznoszono dekoracje. Siena u Herlinga „jest dużą sceną z muszlowatym wklęśnięciem Il Campo pośrodku. Sceną będąc architektonicznie, bogato przy tym dekorowaną, budzi często wrażenie udziału w spontanicznym, tłumnym widowisku teatralnym. Spadzistymi zejściami spływają na Campo, na Pole, turyści, mieszkańcy miasta, wycieczki szkolne”. Nocą wszystko milknie, przedstawienie zostaje przerwane. „Nigdzie nie słyszałem tak głębokiej ciszy snu; i tak równocześnie żywej, podskórnie pulsującej [...]. W Fonte Gaia nie odzywa się najłżejszy plusk wody” („Siena i okolice”).

Miłosz, który był tu chyba najwcześniej, nie chciał tego anielskiego

spokoju (“Siena”): “Więc widzę / niebo błękitne nad murami Sieny. / Ach, zrozumiałym trzeba być. Łodydze / podobną wieżę, turniejów areny. / I krzyże męki na złocie się ważą, / z żurawim skrzydłem i jaskółczą twarzą. // O głodzie głucho tu. Słodczy dosyć. / Ale ta słodycz od ziemi odpycha. [...] // A Siena spada w blask, jakby strząśnięta / Rosa w potoki zbiegające z gór. / A Siena spada w blask i nie pamięta / Wzrok jej kolorów, jej kamiennych, piór. / Cichnie gwar widm, otwarte wrota boju. / Gwiazdo, chroń nas – od szczęścia i spokoju”.

Kiedy przyjechałam do Sieny, miałam lat dwadzieścia parę. Szłam szlakiem przetartym przez mistrzów i koniecznie chciałam być taka jak oni. Tekstami o tym mieście zaczytywałam się od liceum. Teraz, kiedy osobiście przesiadywałam na Il Campo, wertowałam niewielką książeczkę Quentina Skinnera poświęconą freskowi „Dobre i złe rządy” Ambrogia Lorenzettiego, wymalowanemu na jednej ze ścian w Palazzo Publico. Kupiłam ją tutaj, w ratuszu. Skinner omawiał w niej stare tradycje włoskich republik. Pokazywał, że są starsze niż średniowieczne odkrycie Arystotelesa; że już wcześniej komentowano tutaj Cyncerona, egzorcyzmując największego demona wszystkich republik, discordia. Starym cnotom politycznym, takim jak fortitudo, prudentia czy iustitia, Lorenzetti nadał kształty kobiet, ubierając je w powłóczyste szaty. Wydawało mi się jasne, że Herling i Herbert przeoczyli ów wątek, nawet jeśli wspominali o fresku i czuli podskórne życie tego miasta. Nie, Siena, nie stała się jeszcze muzeum, chociaż republika nie istniała już tutaj od dawna jako forma rządów. Pozostała widoczna w rytuałach poszczególnych contrad, w ludycznym widowisku konnego wyścigu, Palio. (Siena podzielona jest na dzielnice, contrady, które szczycą się odmiennymi barwami heraldycznymi, różną historią i tradycjami. Na Palio każda każda z nich z nich zwykła wystawiać własnego konia). Wydawało mi się, że moi poprzednicy byli skazani, by to wszystko przeoczyć, bo podróżowali w innym czasie, pełnym zamętu, kiedy szukano raczej kondotierów i wielkiej sztuki, a nie republikanizmu i

vinculum concordiae. Chciałam zatem koniecznie napisać o tym esej.

To, oczywiście, była pułapka. Eseje pisze się zdecydowanie zbyt łatwo, w dodatku dają autorowi wrażenie parania się literaturą zanim w ogóle zacznie się nią parać. Trochę się czyta, rozmyśla się, najlepiej w pięknych okolicznościach, a potem przelewa na papier drgnienia własnego wnętrza, jeśli się da – w stylu wysokim. **Kiedy nie ma się charakteru albo talentu, a czasami obu tych rzecz naraz, to tak właśnie pisze się esej, depcze z konieczności po cudzych śladach, produkuje pustosłowie.** Jeśli Bóg pozwoli, esej będzie chociaż dobry, ale to się zdarza niezmiernie rzadko (Wyka o eseistach: „w kółko kręci się wielu, a tańczą nieliczni; próbuje gadać kulturalnie wielu [...], a przemówi najwyżej jeden lub dwóch na pokolenie”).

Zatem marnowałam czas. Przesiadywałam na Il Campo, smakując polski sposób patrzenia na ten plac; przypominałam sobie, co o nim pisano. Opierałam się o Fonte Gaia, o marmury dłuta Jacopo della Quercia, tego samego, który stworzył nagrobek z Lukki (wzór dla pomnika Jadwigi). Jadałam aromatyczne makarony, piłam tokańskie wino. Słuchałam werbli, które rozbrzmiewały w zaułkach. Zbliżało się Palio, reprezentacje poszczególnych dzielnic trenowały widowiskowe sztuczki z flagami, podrzucanymi w takt bębnów. Nocami, zamiast kamiennej ciszy Herlinga, w mieście słychać było śmiech dziewcząt. I one szykowały się do wyścigu. Ich bohater, taki czy inny, miał cwałować na złamanie karku po kamiennym cyrku Il Campo, one miały mu śpiewać. Może na nie spojrz.

Chodziłam także, jak trzeba, do domu św. Katarzyny Sieneńskiej, który znajdował się o rzut kamieniem od mojego hoteliku (Katarzyna należała do Contrady Gęsi, czym dzielnica do dzisiaj bardzo się chwali). To tutaj dominikanka wspinała się po drabinie mistycznej, pokonywała stopnie doskonałości, których turyści tacy jak ja nie potrafią sobie

nawet wyobrazić; to tutaj kosztowała słodyczy Boga, płonęła ogniem Jego miłości, „mieszkając jeszcze w ciele śmiertelnym”; to stąd słała swoje listy, w tym ten, cytowany już, do Elżbiety Łokietkówny czy inny, do Ludwika. „Między ludzkim Niczym i boskim Wszystkim rozpięta była, skąpana we krwi Ukrzyżowanego i własnej, sieneńska mistyczka” – pisał Herling. Głowa świętej, starannie odcięta od tułowia, mała, delikatnie zaróżowiona, niemalże uśmiechnięta, spoczywa niedaleko, parę ulic dalej, na wzgórzu, w kunsztownym relikwiarzu w Kościele Św. Dominika.

Naprzeciwko domu Katarzyny na fasadzie zwykłej kamienicy wisi jedna z licznych sieneńskich Madonn, obraz Riccarda Tommasiego Ferroniego z 1991 roku. Ferroni, który zmarł kilka lat temu, był głową całego klanu artystów; jego syn pojawiał się w pismach Donalda Kuspita jako antidotum na koniec sztuki. Gdyby chcieć porównać Ferroniego do jakiegoś polskiego malarza, do głowy ze względu na swój niewymuszony realizm przyjdzie pewnie Tadeusz Boruta. Pamiętam, że zachwyił mnie wówczas – może nawet bardziej niż wersja Duccia – obraz powieszony na ulicy, dzieło sztuki wkomponowane w zaułek, własność przechodniów. Madonna z obrazu Ferroniego to zamyślona szatynka, zupełnie współczesna, z rozpuszczonymi włosami, długim nosem i dużymi ustami, zbyt szerokimi nawet na jej szczupłej twarzy, prosta dziewczyna w czerwonej sukni i niebieskim płaszczu. Na rękach trzyma nagiego Chłopca. Zapewne bawił się niegrzecznie, płoszył gołębice i przeszkadzał jej w praniu. Nawet teraz nie potrafi usiedzieć spokojnie. Wyciągnął rączkę w kierunku gęsi, która stoi tuż obok, gładzi ją po czole. Ta pieszczota ma w sobie coś magnetyzującego. Patrząc na nią, nieustannie myślałam o swoim eseju. Jak się okazało, nigdy go nie napisałam.

Wspominam o tym teraz, kilka lat później, ponieważ mam potrzebę wprowadzenia do historii o Jadwidze postaci Eneasza Sylwiusza

Piccolominiego.

*

Sieneńska katedra, co wie każdy, kto czytał Herberta czy Muratowa, miała być kiedyś największym kościołem świata, jednak budowy nie ukończono z braku środków, Czarnej Śmierci i błędów konstrukcji. Niedoszła ściana frontowa ciągle zamyka plac katedralny. Jest nierzeczywista jak dekoracje włoskiej opery i zupełnie niepotrzebna – a jednak przez 600 lat jej nie zburzono. Być może jest dla sieneńczyków wspomnieniem nieosiągalnej potęgi, stanowi też pewnie godną oprawę dla żywych miejskich rytuałów.

Mimo swoich stosunkowo niewielkich rozmiarów, katedra, która stoi do dzisiaj, jest jednym z najwspanialszych skarbców sztuki trecenta. Tutejsi mistrzowie dołożyli wszelkich starań, żeby miasto nie musiało się jej wstydzić. Słynną posadzkę układało od połowy XIV do połowy XVI wieku niemal 70 różnych mozaikarzy, w większości anonimowych. Najważniejsze jednak – z punktu widzenia tego eseju – są freski z Biblioteki Piccolominich, wymalowane ręką Pinturicchia. Przedstawiają życie jednego z najwybitniejszych obywateli Sieny – papieża Piusa II, Eneasza Sylwiusza Piccolominiego.

Pochodzący spod Sieny Eneasze był diarystą, dyplomatą i poetą, w Sienie studiował, z miastem była związana cała jego rodzina. Herlingo uwielbiał. „Historia dwojga kochanków” pióra Piccolominiego jest wielokrotnie wzmiankowana w „Dzienniku pisanym nocą” jako jeden z najlepszych utworów miłosnych włoskiego quattrocenta, a nawet najlepszy utwór literacki, jaki wyszedł spod pióra któregośkolwiek z przyszłych papieży.

W Sienie Eneasze został uwieczniony sumptem swojego siostrzeńca

Francesca Piccolominiego, który sam został papieżem Piusem III. „Freski te [...] z trudem tylko można byłoby namalować gorzej. Żadne stworzenie nie stoi na własnych nogach, żadne ciało nie istnieje; nawet piękno namalowanych przezeń kobiecych twarzy przez bezmyślność i nierozwagę ciągle się powtarza i przez to staje się kwaśne; pod względem koloru freski są jaskrawe i bez smaku. A jednak mają w sobie pewien niezaprzeczalny czar. Nieudane praktycznie pod każdym względem, są niemal doskonałe jako dekoracja architektury” – wystawił im cenzurkę Bernard Berenson (w kieszeni mieliśmy Berensona wszyscy: ja, Herling, Herbert. Miałam też Muratowa, gdyż tak właśnie godzi się jechać do Sieny, kiedy jest się z naszej części Europy, z Rosjanami Berensonem lub Muratowem pod pachą, żeby nam podpowiadali, na co mamy patrzeć. Kiedy Anglicy w XIX wieku jeździli do Florencji, w tym samym celu używali Baedekera, co dla nas było jednak zdecydowanie za mało wzniosłe). Herbert przytakuje Berensonowi: „Pinturicchio jest jak kompozytor, o którym mówi się, że co prawda inwencja nie jest najmocniejszą jego stroną, ale ma słuch absolutny i doskonałą znajomość instrumentów, którymi się posługuje”. Herling z kolei kategorycznie się nie zgadza: „dla kogo Pinturicchio jest wyłącznie ‘dekoratorem architektury’, choćby z wiązką należnych superlatywów, temu nie dostaje wrażliwości i wyobraźni”. Muratow: „Freski te cieszą się chyba niezasłużoną sławą. Pinturicchio jest tu zupełnie inny niż ten, którego znamy jako twórcę fresków w apartamentach Borgia w Watykanie. Jego jaskrawe barwy sprawiają przykre wrażenie”.

Kłótnia estetyków. Ja nie mam zdania – w tłumie, który dzisiaj przelewa się przez Bibliotekę jak mętna woda, doprawdy trudno zająć stanowisko w tym sporze, choć przedstawienia są odnowione i mienią się kolorami. Nie mam znajomości, nikt nie wprowadza mnie do katedry po godzinach, nie mogę smakować fresków w samotności, raczej sunę w azjatycko-amerykańskim korowodzie, szeleści papier przewodników,

Eneasza wyjeżdża do Bazylei, szumią szeptami, Eneasza zostaje papieżem, ktoś nieśmiało robi zdjęcia małym cyfrowym aparatem, Eneasza kanonizuje mistyczkę Katarzynę, nurt niesie mnie dalej i dalej, stopniowo irytacja zwycięża nad estetycznym uniesieniem. Widziane w przelocie, freski zdają się jednak rozbijać ściany wąskiego pomieszczenia, otwierają nowe plany, kiszkowata biblioteka staje się raptem przestrzenna, więcej w niej powietrza, są zatem – doskonałą dekoracją architektury. Ale czy czymś więcej? Nie wiem. Nie mam jednak serca zostawić Herlinga w momencie, kiedy został tak sromotnie przegłosowany. Dla swoich mistrzów, choćby i dawnych, ma się w sercu zawsze specjalne miejsce, nawet kiedy nie mają racji.

Co umknęło Herlingowi, Eneasza Sylwiusza Piccolomini, bohater fresków, był też przez chwilę obrany na biskupa Warmii, ale nie objął stanowiska, bo sprzeciwiał się temu Kazimierz Jagiellończyk. Przyszły Pius II miał także do wtrącenia swoje trzy grosze, jeśli chodzi o sprawę Jadwigi Andegaweńskiej. Subtelny erudyta pełnił bowiem rolę Habsburskiej i krzyżackiej tuby propagandowej, jednej zresztą z wielu w sprawie naszej królowej. Jest w jego postaci coś symbolicznego. Eneasza pokazuje, jak łatwo intelektualiści tego pokroju stają się stronniczy. Dla rodzinnej Sieny zrobił jednak sporo, na przykład kanonizował wielką sieneńską mistyczkę, trochę tak jak inny papież-literat wyniósł na ołtarze święte ze swojego miasta, Jadwigę Andegaweńską i inną wielką mistyczkę, siostrę Faustynę.

[CDN]

Marta Kwaśnicka

Wesprzyj nową książkę Marty Kwaśnickiej pt. Jadwiga.

"Jadwiga" to książka szczególna o jedynym polskim władcy, który został wyniesiony na ołtarze - o św. Jadwidze Andegaweńskiej, o jedynym królu Polski, który był kobietą... Nie jest to jednak książka historyczna, ani biograficzna. Sama autorka o niej pisze, że jest to jej spór z romantyzmem. Dołącz do nas i wspólnie z nami wydaj tą szczególną pozycję - "Jadwigę".